

maa sige. Det ærede Medlem fra Æbeltoft, som var Finansminister og sikkert en udmærket Finansminister, inden jeg blev det (Muntherhed) — ja, det skulde ikke betyde, at det var i Forhold til mig — havde den 1. April ikke kunnet sælge, i alt Fald ikke til den Kurs, som behagede ham, de Obligationer, som Finansloven had skulde sælges, og Tiden gik indtil September, inden det lykkedes mig at sælge disse 3 Millioner, hvilket dog ikke var noget særdeles stort Beløb. Dernæst maatte jeg den 1. April 1914 atter sælge 3 Mill. Kr. i Obligationer til Nationalbanken, som imidlertid var blevet, hvad jeg tør kalde Statens Bank, og som Staten altsaa nu henvender sig til, og til Landmandsbanken, og jeg tør nok sige, at hvis der er nogle ærede Medlemmer, der ønsker at overtage Poster af disse Obligationer, vil det ikke have nogen som helst Vanskelighed; baade ved Henvendelse i Nationalbanken og Landmandsbanken vil man sikkert endnu kunne faa de Beløb, som man skulde ønske, hvilket maaske kan vise, at det i Øjeblikket havde været ret vanskeligt ved Henvendelse til danske Banker at faa det Obligationsbeløb afsat, der kunde være Tale om.

Jeg forstaaer stadig det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) saaledes, at han mener, at Beløbet er for stort, og at Beløbet skulde være anbragt anderledes. Dertil svarer jeg: Jeg tror ikke, at Beløbet er for stort; jeg vil endda tilstaa, at jeg meget vel kunde have tænkt mig at gaa til et større Beløb, hvis det havde været muligt at skaffe et saadant. Jeg tror, det havde været klogt at gøre det; jeg tror overhovedet, at det er klogt at sikre Staten i Tide. Intet Menneske ved noget om, hvad Laanevilkaar man kan faa i Løbet af den kommende Tid, og jeg vil stadig tro, at det er klogere at sikre sig i Tide end at løbe an paa Fremtiden. Man mener ogsaa, at jeg ikke skulde have anbragt Laanet hos disse Selskaber. — Grunden er altsaa i og for sig ikke den, at det ærede Medlem er vis paa, og andre ærede Medlemmer heller ikke, at det kunde være anbragt hos Banker og andre Pengeinstitutter; men Grunden er den, at Optagelsen af dette Laan hos disse Institutter kan træde hindrende i Vejen for andre, og der staaer jeg overfor det Spørgsmaal, som især rejses overfor mig af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), at jeg ser for snævert paa Tingene, og at jeg ikke tænker paa, at det er hele Samfundets Interesser, jeg har at varetage, og

som det ærede Medlem altsaa varetager med sine Ord, medens jeg kun ser paa Statens snævrere Interesser. Men her maa jeg atter minde ærede Medlemmer om, at eet er muligt under almindelige Forhold, noget andet synes mig nødvendigt under ganske overordentlige Forhold. Det er mig fuldstændig utænkeligt i dette Øjeblik, at naar en Finansminister staaer med det Ansvar at skulle skaffe Midler til Veje baade til overordentlige og ordentlige Udgifter, og de første stiger, og Indtægterne falder, at da ikke det første Ansvar for ham skulde være at skaffe disse Midler, skaffe dem sikkert og hurtigt, men man kan ikke samtidig baade blæse og have Mel i Munden. Jeg kan ikke samtidig, har jeg ment, som Finansminister skaffe den Tryghed til Veje for Staten, som jeg fandt nødvendig, fordi Ansvar et ellers vilde vokse mig over Hovedet, og saa samtidig have i Tanker, om der nu ogsaa var Penge til kommunale Laan til de Arbejder, som Kommunerne med Rette søgte at sætte i Gang under de overordentlige Forhold. Det har jeg ikke kunnet; men jeg har ganske vist den Mening, at til disse Kommunallaan vil der ogsaa være Midler her i Landet. Jeg har, som sagt, ikke skrabet Bunden ved dette. Jeg har kun søgt at bygge op det nødvendige Værn i Øjeblikket for en Stat, der under en Verdenskrise er saa uheldigt stillet, som et lille Land som Danmark er det.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) sammenlignede mig med Estrup og mente, at jeg havde taget mit Ideal fra ham i de Ytringer, jeg havde brugt. Det er en Fejltagelse. Jeg sagde her i Salen og mener det ogsaa, at hvis et saadant Lovforslag som dette, fremsat af en Finansminister under saa vanskelige Forhold, et Lovforslag om Statslaan, ikke vedtages af den høje Rigsdag, maa Finansministeren gaa af. Jeg har aldrig hørt Estrup sige — og jeg har dog været Folketingsmand længe, medens han var Finansminister —, at han vilde gaa, hvis et Lovforslag ikke blev vedtaget. Tværtimod har jeg mange Gange hørt ham sige det stik modsatte, at det var ham fuldstændig ligegyldigt, hvad Rigsdagen gjorde, i alt Fald hvad Folketinget gjorde; han blev ganske roligt siddende. Jeg tager Konsekvensen af mine Ord. Jeg kan ikke gaa ind paa at ændre Betingelserne i dette Lovforslag. Jeg kan ikke gaa ind paa at ændre Laanets Størrelse. Jeg kan ikke gaa ind paa at ændre Kursen. Jeg kan ikke gaa ind paa